

EVİNE
EVDEN EVE
TASIMACILIK
813 95 05
011 12 11
011 43 66

BONER
011 12 11
011 43 66

Türkiye'yi büyük acılar içinde bırakan...

deprem

17 Ağustos gecesi yaşadığımız deprem felaketi hepimizi derin acılar içinde bıraktı. İnsanları uykularında yakalayan deprem,merkezi İzmit Körfezi olmak üzere,Yalova,Adapazarı,İstanbul,Bursa,Zonguldak,Eskişehir gibi illerimizde etkili oldu.Deprem sonrası yardım çalışmalarımızı ivedi olarak,Yalova,Gölcük,Adapazarı gibi felaket bölgelerine gerekli koordinasyonları kurarak ulaştırdık.Halen kurduğumuz seyyar eczaneler ile halkın ihtiyacı olan ilaçları dağıtarak hizmet vermekteyiz.Bu hizmetlerimize,felaket bölgelerinin imarı yeni den yapılana kadar devam edeceğiz.

FOTOĞRAFLAR:
Tufan Sevimli

Felaketi yaşadığımız o gece, olup biteni anlamak çok güçtü. Sokaklara indiğimizde sessiz bir karanlık çok yakınlar da büyük acıların yaşandığını hissettiriyordu. Elimizdeki pilli radyolardan almaya çalıştığımız haberler fazla aydınlatıcı olmamakla beraber ürkütüyordu herkesi, sabahın ilk ışıkları ile birlikte yaşanan korku yerini büyük endişelere bırakıyordu. Televizyon ekranlarına birer birer gelen o endişe duyduğumuz görüntüler bizleri korkutuyordu.

Her şey çok kötüydü, insanlar büyük acılar içindeydi, yaşanan yüz yılın en geniş kapsamlı depremiydi. Korku ve endişeleri bir kenara bırakıp, birşeyler yapabilmenin telaşına başlamalıydık. Bursa Eczacı Odası olarak daha ilk günde mesleğimizin gerektirdiği ihtiyaçları ve çözümleri düşünmeyi ve bunu organize etmek için odamız bünyesinde çalışmaya başladık. Bursa Valiliği, Bursa Tıp Fakültesi Hastanesi, Acil Servis 112 ile görüşerek ihtiyaçları belirlemeye çalıştık. Kurduğumuz komite ile derhal çalışmalara başladık ve ilk olarak Fakültenin acil ihtiyacı olan insan menşei Tetanoz Serumunu bir saat gibi kısa bir süre içinde eczanelerden temin ederek anında Fakülteye ulaştırdık. Merkez ve ilçe temsilcileri aracılığı ile üyelerimize çok kısa sürede ulaşarak acil ihtiyaçlar olan diğer ilaçları, serumları, çocuk mamaları, çocuk bezleri v.b. malzemeleri bir gün içinde odamızda toplamaya çalıştık.

Aynı gün akşam gelen tüm ilaçları ve malzemeleri gruplayarak tasnif ettik. Eczacı Kooperatifinden temin ettiğimiz bir kamyonla ertesi günü yönetim kurulu arkadaşlarımızla yola çıktık. Bir an önce bitmesini istediğimiz bu yolculuk, o gün uzun bir mesafe gibi geldi bize. En son tepeden Yalova'yı gördüğümüzde gözlerimiz bir radar gibi etrafı tarıyordu. Yol boyunca çok küçük hasarlı binaları görünce biraz rahatlamış gibiydik ama Gölçük-İzmit yol ayrımına geldiğimizde, insanların telaşı kurtarma ve yardım için bölgeye gelen insanların hareketliliği felaketin ciddiyetini bir kez daha ikaz eder gibiydi. Kavşakta, bir süre aramızdan gelen yardım kamyonunu beklerken yaşadıklarımız heyecanımızı ve endişelerimizi bir kat daha arttırdı. Sürekli gelip giden ambulansların acı sirenleri, "yangın varrr..." diyen insan bağırışmaları, yol kenarlarında canını kurtarmış insanların çaresiz ve duygu dolu bakışları, bizlere daha acele etmemizi söyler gibiydi sanki...

Sahra Hastanesini sorduğumuz polis memuru; "ben İzmir'den geldim bilmiyorum" diye bir cevap verince şaşkınlığımız bir kat daha arttı ve bilmediğimiz yönde şehir içine doğru aracımızın kornasına basarak büyük bir sü-

ratle, o sıkışıklığı aşarak Devlet Hastanesinin önüne geldik. Hastane ile karşı karşıya olan

stadyumun içinde kurulan sahra hastanesine askerlerin yardımı ile girdik.

Stadyumun içi ayrı bir telaş içindeydi. Sürekli gelen yaralılar ilk müdahaleleri yapıp, oradan helikopter yada ambulanslarla sevk ediliyorlardı. Vakit kaybetmeden getirdiğimiz ilaçları, serumları bize katılan askerlerle sahra eczanesine taşımaya başladık. O an en fazla ihtiyaç duyulan çocuk bezleri ve mamaları, çünkü yaralı çocuk sayısı oldukça fazlaydı. Hemen kamyonun içinden kolileri açıp hemşirelere istediklerini vermeye başladık. O sırada enkaz altından çıkarılan yaralıların sahra hastanesine getirilmesi sanki yeniden dünyaya gelişin görüntüsüydü, zamanın önemi burada çok fazlaydı, bizde buruk bir mutluluk yaşar gibiydik. Kamyonun bir kısmını boşalttıktan sonra Gölçük'e doğru yola çıktık. Gördüklerimiz televizyonlarda gördüklerimizden çok daha farklıydı, plajda kum üzerinde yaptığımız kulelerin, maketlerin deniz dalgasıyla bir anda yok olması gibiydi her şey bir tarafa dağılmış ya da olduğu gibi dibine çökmüş dev bir dinazorun ezilip geçtiği gibi yok olmuştu.

Yalova'dan çıktığımızda şok olmuş gibiydik, böylesine büyük bir hasarın kırkbeş saniye gibi kısa bir sürede nasıl bu duruma geldiğini anlamış değildik. Karamürsel'e doğru geldiğimizde sahil kenarındaki yazlıkların yok olduğunu görmeye başladık, daha henüz o gün enkaz kaldırma işlemlerinin başladığına şahit oluyorduk, yolların sol şeridini sürekli boş tutmaya çalışan gönüllü insanların çabaları hep bir umut, hep bir yeniden doğuşun gayretleriydi. Bizde bu şeridi kullanıp bir an önce Gölçük'e ulaşmak istiyorduk. Tüpraş yangınının dumanları ilçeyi bir şemsiye misali örtmüş gibiydi, depremin ikinci günü olmasına rağmen sıcakla birlikte ağır bir hava insanın yüzünü tirmalar gibiydi. İlçeye giriş oldukça zor, uzun araç konvoyları, plansızca oradan oraya koşan insanlar merkeze ulaşmaya çalışan tırların üzerinde bekleyen iş makineleri ve sirenler ortamı daha da gerginleştiriyordu. O anda bir polis otosundan bize eskort etmesini istiyoruz. Teklifimizi kabul eden memurlar ellerinden geldiği kadar yardımcı olmaya çalışıyorlar ama onların inisiyatifleri sınırlanmış gibiydi sanki çünkü orta refüjdeki elli santimetrelilik yeşillik bile araçlar tarafından kullanılıyordu. Donanma caddesine girdiğimizde ayakta dik duran hiçbir şey yoktu. Çift yönlü yol, patika yol haline dönmüştü, enkaz yolu daraltmış aynı zamanda iş makineleri ve insanlar canla enkaz altından canlı insan kurtarmaya çalışıyorlardı. Gölçük'ün en hareketli olan bu caddesi şimdilerde bir mezar görüntüsündeydi. Polis otosu bizi Devlet Hastanesine götürmek için Donanmanın içine doğru götürüyor-

du. Donanmadaki manzarada farklı değildi, yıkılan binalar, arama çalışmaları burada da devam ediyordu. Yavaş yavaş donanmayı terk ederken ileride yolun sular altında kaldığını görüyoruz, önümüzdeki araç konvoyunun daha fazla ilerlemesi mümkün değildi, aracımızdan inerek eskort eden memurlardan yol göstermelerini isterken yanımıza yaklaşan bisikletli bir genç "beni takip edin" diyerek oradaki okulun bahçesinden ilerlemeye başladı. Genç öyle heyecanlıydı ki bisikletiyle önce sokağa girip yolun enkazlarla kapalı olup olmadığını kontrol ediyor sonra geri dönüp bize yol göstermek için ter döküyordu. Dar sokaklardan ilerleyip nihayet Devlet Hastanesine giden yola ulaşıyorduk, genç dostumuz da "doğru girdin hastane karşısı" diyerek bizi selamlayıp terini şapkasına siliyordu. Belliki buraya ulaşan her yardım onların acılarını, yorgunluklarını azaltıyordu. Gölcük Devlet Hastanesi bahçesine geldiğimizde yorgun ama hala koşturan sağlık personeli ile karşılaşıyoruz. Bizi karşılayan hastane eczane sorumlusu meslektaşımızın gözlerinin parladığını hisseder gibi oluyorduk. Hemen soruyoruz! Acil bir ilaç ihtiyacınız varmı? Evet... Tetanoz Serumu...

• Kamyondaki serumları teslim ediyor ve sonra diğerlerini indiriyoruz. Başhekimin bir grup gönüllü ile yerleri yıkayıp etraftaki çöpleri temizlediklerini görüyoruz. Çevrede gördüklerimiz ürperticiydi, ayak kabıllar, kanlı giysiler orada yaşananları adeta anlatır gibiy-

di. Görevlilerin yardımıyla oluşturulan insan zinciri ile ilaç kolilerini hastane içine taşıyoruz.

Ambulansların devamlı olarak yaralı taşınması umutları sürekli arttırıyor ve insanların daha bir hırs ve istekle kurtarma çalışmalarına katılmalarını destekliyordu. Daha bir iki dakika önce ambulansla gelen bir gence merakımızı yenemeyip soruyoruz. Nasılsın?

Gülümseyerek; çok iyiyim... diyor.

Duyularını soruyoruz,

Yanıdakilere sarılıp şakalar yaparak cevap veriyor;

İyiyim... iyiyim, hem de çok iyi.

Diyor, ve sonra...

Gözyaşlarını tutamıyor...

Bizim de gözlerimiz doluyor ağlamamak için zor tutuyoruz kendimizi ve onları sevinçleri ile yalnız bırakıyoruz.

Hastane bahçesinden ayrılırken farklı bir burukluk ve yorgunluk hissediyoruz. Mahalle aralarına girerek, yanımıza aldığımız çeşitli ağrı kesicileri, çocuk fitillerini, vitaminleri ve meyve sularını, sodaları ve suları ellerimizle ihtiyacı olanlara dağıtıyoruz, keşke daha çok getirebilseydik diyoruz kendi kendimize.

Gökyüzünün griliği insanın içini ürperten gece karanlığı ile birleşince depremin soğuk yüzünü farklı anlamlarla yaşamaya başlıyoruz. Kurtarma ekiplerinin projeksiyonları dışında başka ışık görmek mümkün değil, çalışmaların gece geç saatlere kadar sürdüğünü görüyoruz. Dönüş yoluna çıkıyoruz, saat gece yarısı olmuştu, günün muhasebesini yaparken hayatın ne kadar anlamlı ya da anlamsız olduğunu düşünüyoruz, arabamızın içinde büyük sessizlik yaşıyoruz, tahmin ediyorum herkes aynı şeylerin hesabını yapıyordu.

Ertesi günü, önceki gün toplanan ilaç ve tıbbi malzemeyi yine bir kamyonla Bursa Vali Yardımcısı Dünder Gültekin'le Adapazarına gönderiyoruz, duyularımız bu bölgenin de ağır hasar gördüğü yönündeydi.

Yine aynı gün oda bütçesiyle finanse ettiğimiz sabun ve temizlik maddelerini, sırasıyla Yalova, Karamürsel, Değirmendere ve Gölcük'te halka dağıtılmasını sağlamak için bir ekibi bölgeye gönderdik. Şartların her geçen gün zorlaştığı ilk günlerdeki beklentilerin yavaş yavaş yaşama mücadelesine dönüştüğü

Yalova'da kurulan Sahra Eczaneleri

nü,hayatin devam etmesi gerektiği inancı bütün zorluklara rağmen artıyordu.Halen bölgeyi terk etmeyip ailesine,malına,enkaz altında bıraktıklarına sahip çıkan insanlarımızın yaşam mücadelelerini gördükçe bizlerin de sorumluluklarımızın bir kat daha artması gerektiğine inanıyoruz.

Gerek ulusal,gerekse dış kaynaklı yardımların bölgeye ulaşması acı içindeki insanların yaralarını biraz da olsa hafifletmekte fakat yaşanan felaketin boyutları uzun süre hafızalardan silinmeyeceği görülmektedir.

Felaket bölgelerinde kurulması gereken sahra eczanelerinin koordinesi Odamız ve TEB ile ortaklaşa yapıldı.Basın yoluyla ve odamız iletişim imkanları kullanılarak Bursa dışındaki meslektaşlarımızın da görev yapmalarını sağlandı.Bu bölgede açılacak eczane-

lerde görev alacak tüm eczacılarımıza günlük nöbet grupları ile görev yerleri seçilip sevk ve idare edilmeleri odamız tarafından,süratle gerçekleştirildi.

TEB ile yaptığımız koordinasyon sonucu Yalova'ya 5 adet sahra eczanesi kurduk.Kurulan eczanelerin ihtiyacı olan raf ve ofis malzemeleri,12 adet buzdolabı,gıda malzeme-

leri ve orada görev yapacak personelin dinlenme ve günlük ihtiyaçlarını karşılayacak tam donanımlı bir karavan görev yerine gönderildi.Çok kısa bir sürede hizmet vermeye başlayan eczanelerimiz 24 saat acil ihtiyaçları karşılayabilecek duruma getirildi.Kurulan eczanelerimizin biri stadyum içindeki sahra hastanesi acil polikliniğine,diğer ikisi yine aynı yerde halkın ihtiyaçlarına,Devlet Hastanesi girişinde yine halkın ihtiyaçlarına ve TİGEM'de kurulu bulunan çadır kent'in içinde 10 bin kişiye hizmet veren toplam beş eczanemiz halen görev yapmaya devam etmektedir.

Sahra eczanelerimizde ihtiyaç duyulan ilaç ve tıbbi malzemeler odamız tarafından internet aracılığı ile tüm ilgili yerlere iletilerek ihtiyaçların zamanında afet bölgesine ulaşması sağlandı.İlimiz eczacılarının oluşturduğu günlük nöbet ekipleri 24 saat gönüllü o-

Halkın ilaç ihtiyacının karşılanması için Yalova Şehir Stadında kurulan bir başka Sahra Eczanemiz.

arak hizmet vermeye devam etmektedirler, yapığımız duyurular sonucu il dışından gelen meslektaşlarımızda çalışma talepleri değerlendirilerek kurduğumuz ekiplere ilave edilmeleri sağlandı. Her ekibin lideri konumundaki eczacımızın koordinesi ile Yalova dışından gelen acil ilaç talepleri Oda merkezine iletilmek suretiyle Bursa'dan afet bölgelerine hızlı bir şekilde ulaştırıldı. Sahra eczaneleri arası takas zinciri oluşturularak, motorize ekipler aracılığı ile ihtiyaçlar karşılandı.

Bundan sonra da çalışmalarımıza, afet bölgelerinin imarı ve normal yaşam standartlarına geçilmesine kadar devam edeceğiz. Önümüzdeki günlerde başlayacak yeni eğitim döneminde de afet bölgelerinde eğitim görevi yavruların ihtiyaçları olacaktır. Sağlıklı ge-

lişen ve büyümesini istediğimiz çocuklarımızın da bizlere ihtiyaçları olacaktır. Lütfen, her şey bitti zannedip ilğimizi azaltmayalım, on parmağımızın en az birini onlara uzatalım.

İlk günden bu yana öylesine duygu yüküydük ki bunları anlatmak, yazmak çok zordu. Afet bölgesine ulaştığımız gün gördüklerimiz, daha fazla birşeyler yapabileme hırsı ile dolmuştuk. Mesleğimizle ilgili yapabildiklerimizin huzurunu yaşıyoruz... Ama ya bizim konumuzun dışı yapamadıklarımız, işte onların hala üzüntüsünü yaşıyoruz. Keşke her şey daha entegre, daha organize olsaydı da kayıplarımız acılarımız çok daha az olsaydı.

Bu arada bir çok eczacımızı ve ailelerini yitirdiğimizi öğrenmiş olmanın üzüntüsünü yaşıyoruz. Kaybettiklerimize rahmet, hayat-

ta olan yakınlarına başsağlığı dilemek, tüm ulusumuza geçmiş olsun demek istiyoruz.

Bursa
Eczacı Odası
Başkanı
Kemal Yenikale ve
yönetim kurulu
üyeleri sahra
eczanesinde...

Duygularımızı tüm saflığı ile sizinle paylaşmak istedik, belki üzdük ama o günlerde sevindiklerimiz de oldu, keşke daha profesyonel olabilseydik de sizlere sevinçlerimizi de aktara bilseydik. Bir daha böyle bir felaketi yaşamamayı temenni ediyoruz...

17 Ağustos Depremi ile kaybettiğimiz meslektaşlarımız

- Ecz. Kemal TANRIKUL**
GÜL ECZANESİ / GÖLCÜK
Ecz. Fatma Gül TANRIKUL
ONUR ECZANESİ / GÖLCÜK
Ecz. Nuran Önder SAK
YEŞİLOVA ECZANESİ / BURSA
Ecz. Zübeyde AYDIN
AYKAR ECZANESİ / İST.
Ecz. Mine SAKA
SAKA ECZANESİ / KOCAELİ
Ecz. Oya ŞENEL
SAĞLIK ECZANESİ / KOCAELİ
Ecz. Esra ELBİRLİK
ADAPAZARI
Ecz. Nimet UĞURSOY
YENİDOĞAN ECZANESİ / KOCAELİ
Ecz. Ayten ÇOROĞLU
SER-AY ECZANESİ / SAKARYA
Ecz. Nilgün ÖZDERİCİ ÇİTİLCİ
UĞUR ECZANESİ / GÖLCÜK
Ecz. Sare PEKCAN
YALOVA
Ayrıca Ankara Eczacı Odası Üyesi
Mehmet Apaydın'ın oğlu, Ecz. Kemal Tanrikul'un oğlu, Ecz. Ayten Çoroğlu'nun eşi ve iki çocuğu, Neşe Bülbül'ün eşi de hayatını kaybetmiştir.

